Odznaka Pilota Luftwaffe, Pilot's Badge

Kolekcja:	Odznaka Pilota, Pilot's Badge
Muzeum:	PORADNIK - IDENTYFIKACJA ODZNAK NIEMIECKICH OKRESU III RZESZY
Właściciel:	gremlin

Stan eksponatu:	Bardzo dobry

Opis:

Odznaka Pilota ; Pilot's Badge ; Flugzugfuhrerabzeichen

Została ustanowiona 12 sierpnia 1935 r. z rozkazu Marszałka Rzeszy Hermanna Goringa (notatka z dn. 23 maja 1935 r. w "Luftwaffen Verordnungsblatt" informuje o tym fakcie). Odznaka rzedstawia nurkującego masywnego orła z rozpostartymi skrzydłami, trzymającego w szponach obróconą swastykę. Orzeł jest nałożony na wieniec złożony z liści laurowych (lewa strona wieńca) i dębowych (prawa). Motyw wieńca zaczerpnięto z kajzerowskiej, pierwszowojennej serii bojowych odznak lotniczych. Odznaka Pilota miała być obrazem nieposkromionej agresji i dzikości.

Tak jak większość przedmiotów z okresu III Rzeszy, odznakę pilota produkowano z materiałów różnej jakości. Aluminium, nickel-silver, pozłacany lub posrebrzany tombak i inne stopy oraz lakierowany cynk,wszystkie te surowce używane były do produkcji odznaki pilota. W okresie przedwojennym i na początku wojny produkowano wersje z wysokiej jakości surowców niklu,aluminium lub tombaku. Stopniowo ale stale jakość surowców coraz bardziej się obniżała, by pod koniec wojny bazować jedynie na różnych odmianach cynku. Pod koniec lat 30-tych zaniechano produkcji odznak z aluminium, mimo iż cechowała je wyjątkowa dbałość o szczegóły i precyzja wykonania, gdyż bardzo szybko ulegały defektom, najczęściej złamaniu ulegał haczyk typu "C".

Wszystkie wersje odznaki pilota to wersje dwu-częściowe i dwu-nitowe. Kształt i rozmiar nitów różnił się w zależności od producenta i jakości wykonania. O wysokiej jakości wykonania świadczyły małe umieszczone z pedantyczną symetrią nity. Tańsze wersje używały większych często rozpłaszczonych na końcu nitów.
Zapięcie "na agrafkę" występuje we wszystkich oryginalnych odznakach pilota. Wersje lepsze jakościowo cechował beczułkowaty zawias i haczyk uformowany z twardego, niełamliwego pręcika.

Niezależnie od jakości wykonania w odznace pilota orzeł był zawsze oksydowany na kolor ciemno-czarny zaś wieniec wykańczano w kolorze srebrnym. Wersje przed i wczesnowojenne wytwarzano ze stopu zwanego "nickel-silver"(62-65% miedzi,21-25% cynku i 13-14%niklu) lub z tombaku powlekanego "nickel-silver". Orzeł jest czerniony chemicznie a wieniec wykończony chemicznie na kolor matowo-srebrny, przez kolekcjonerów zwany "frosting" czyli „zmrożony,

oszroniony”.Wymiary odznaki pilota zostały określone w roku 1936, prawie rok po jej ustanowieniu i były następujące:

- rozpiętość skrzydeł orła : 65mm
- wysokość swastyki : 15-16mm
- grubość orła : 2,5mm
- szerokość wieńca : 42mm
- wysokość wieńca : 53mm
- grubość wieńca : 2,5mm

Duża liczba firm produkująca odznakę pilota oraz mnogość wersji powoduje, że oficjalne wymiary należy traktować jako dane orientacyjne wzorcowe a nie ostateczne. Odznakę noszono na górnej lewej kieszeni munduru poniżej Krzyża Żelaznego 1. klasy. Wręczana była każdemu, kto ukończył pełen kurs pilotażu.